

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2. Estranger, 2'50

UN MAL PAS

No fa encare dos anys. Al sol nom de *unió* va operar-se un moviment important y decisiu en la opinió republicana. Disgregats, anant cada grupo per sí sol, passavan los mesos y 'ls anys, y tots y cada hū 's consumian en la impotencia. A dalt, entre 'ls que dirigeixen las distintas fraccions, moltes di-putas y continuos dissentiments; abaix, entre 'ls que senten necessitat de la República, apartament, apatia, indiferencia. Aquest era l' estat del partit republicà, no fa encare dos anys.

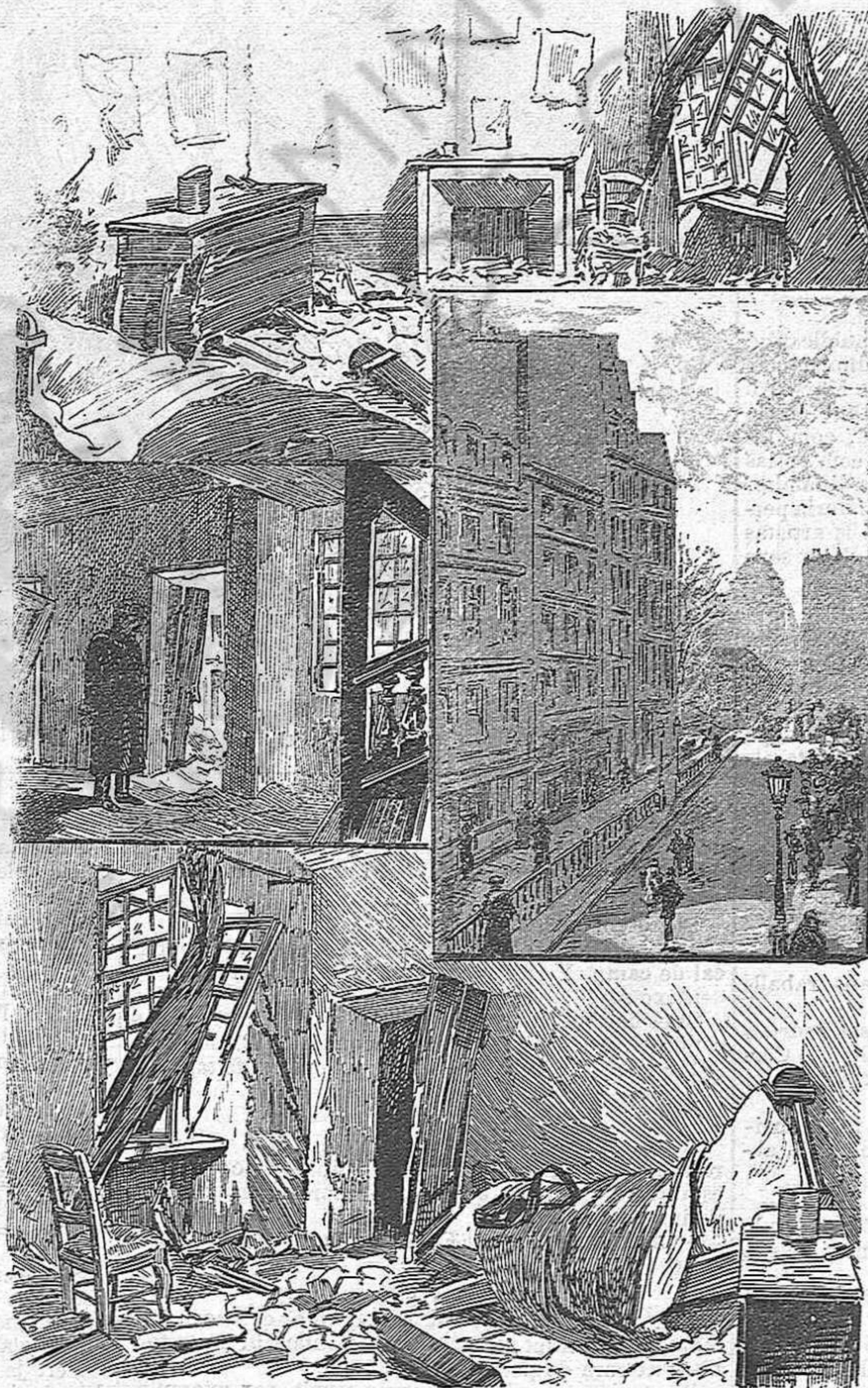
De las discussions inútils, de las divisions injustificadas, de las ambicions personals sempre funestas y suicidas, se'n aparta tothom ab verdader disgust. D aquí l' aïslament en que vivian los fomenadors de aquelles interminables diferencias. Lo partit republicà deixava de ser una forsa efectiva, y 'ls monàrquichs deixavan de veure en ell, a despit dels poderosos elements que suma, aquell perill que ab tanta inminencia podia amenassarlos, en mitj de la seva debilitat y del seu inmens desprestigi.

Pero s' anunciaren las eleccions de diputats a Corts, y per primera vegada totes las fraccions, aixis las partidarias de la lluyta legal, com las implacables mantenedoras de las reivindicacions revolucionarias, estigueren de acort en pendre part en ellas. Pochs dias bastaren per manifestar aquesta concordancia de pensament. No sigueren menester grans preparatius per empendre una acció mancomunada.

Los prohoms se reuniren, se posaren d' acort y ressonà per tot Espanya una paraula simpática, la paraula *Unió*. S' organís un Directori, y encare qu' en las bases acordadas, se mantenia la diferenciación dels distints elements que a la *Unió* contribuïan, tothom saludà aquell concert, com lo primer pas donat en lo bon camí de una definitiva inteligencia, que ja may mes s' havia de rompre per res, ni per ningú.

Proba eloqüent y resultat positiu de aqueixa impressió y de aquest desitj general, sigué la brillant campanya realisada pel partit republicà en las eleccions de Diputats a Corts. Lo triunfo coronà 'ls seus esforços en las princi-

LA EXPLOSIÓ EN LO CARRER DE SAINT JACQUES (Paris)

1. Vista interior de la cambra abont tingué lloch l' atentat.—2. Vista exterior de la casa del carrer de Saint Jacques hont está instalada la casa de dispesas.—3. Lo corredor del segón pis de la casa.—4. Vista de la cambra ab l' aparato que sostenia la bomba.

pals ciutats d' Espanya. Per primera vegada, fins la capital del regne elegia diputats republicans, per una inmensa majoria. Aquesta victoria notable, després de un enervament tan prolongat, ompli de pánich als monàrquichs, é inundá de legitimas esperansas a tots los cors republicans.

No volém saber lo que ha passat desde llavoras, que puga justificar l' acort funest pres últimament pel Directori, de disoldres, deixant a cada fracció en lo mateix ser y estat en que 's trobavan avants de concertar la unió, y avants d' experimentar prácticament las inmensas ventatjas de la mateixa.

No volém saber tampoch qui es lo responsable de aquest desastre.

Que la unió no era sólida, ho notavam feya temps, y precisament d' aixó 'ns queixavam. Que no existia mes que de nom, de sobras ho presumiam. Que declarar-la disolta implica, quan no altra cosa, un acte de sinceritat, ho admétem com un fet i concós.

Pero aixis y tot ens dol en l' ánima lo que acaba de ocorre, y 'ns enrogeix las galts, la rialleta buriona dels monàrquichs, que ab motiu de la última reunió del Directori, llensan sobre 'l partit republicà, tan numerós com malaventurat, las pullas mes ofensivas. Poden los monàrquichs respirar tranquils. Nosaltres podriam acabar ab ells y no volém ferho. Los monàrquichs beneficïan lo fruyt de las nostras incorretjibles imprevisiós.

Mentres en lloch de una sola bandera, distingida ab l' únich lema *República*, tan propi per agrupar, tornin a alsar-e tants banderins de tots los colors y matisos propis sols per dividir als que fan vida activa política, y per fastidiar y marejar als que no sabent quin camp escullir, se tanean a casa, en espera de dias millors; mentres aixó succeheixi, 'l monàrquichs poden viure. Per ells y sols per ells se fa la festa.

Perque pretendre que una sola agrupació acabi per preponderar sobre las altres, aïslantse en un esperit de antipático exclusivisme, es un absurdo. Eternament quedarán los uns tancats en las sévas utopias pactistas, y 'ls altres en las sévas amenassas revolucionarias, cada dia mes irrealisables y 'ls de més enllá en las sévas concepcions filosóficas renyidas ab la realitat, y 'ls que ván sols, desconcertats, impoients y veyent de continuo 'l mal y sense medis de remediá-lo.

Y si venen noves eleccions, malbaratat tontament lo fruyt de las primeras, dificilment lo lema de *Unió* que vá obrar lo miracle, tornarà á produhir l'omateix resultat, si aqueixa unió mes qu' en las conveniencias momentáneas, no posa arrels en lo cor y en l'esperit dels que le invoquin.

* *

Los homes que dirigeixen á las distintes fraccions republicanas donan mostrars de no saber pendre 'l pols á la opinió poch menos que general del partit. Si sapiguessin identificarse ab lo desitj manifest de la inmensa massa republicana no vacilarían un moment, en pendre una resolució salvadora, renunciant á tot exclusivisme d' escola y á tota pretensió de banderia. Lo partit republicá no está avuy ab las jefaturas que s' erigeixen, ni ab los comités que las representan en las provincias y en las localitats; palpita, si en lo sentiment de totas las classes socials que desitjan la República sense adjectius, la República llisa y senzilla que pugá sumar lo major concurs possible de voluntats, y posar un bon remey als mals de la patria.

Adversaris de aquesta aspiració patriótica son los que abandonant la soca del arbre, s' entretengan per las branca. Ni ells logran res de lo que 's proposan, ni deixan que l' objecte principal que á tothom guía 's reatisi. No 's pot concebir una preocupació mes suicida.

Nosaltres esperém que passarán totas aquestas divergencias. Haver guanyat un' altura pera tornar á precipitarse al fondo de un abisme, sense horisóns, es verdaderament inconcebible.

La millor República, no ha de surtir de aquesta lluyta de ambicions mesquinas disfressada ab l' aparent desitj de donarli tal ó qual organizació: la millor República brota del cor de tots los que sentint amor per aqueixa forma de govern, aspiran á que totas las ventatjas qu' está cridada á produhir redundin en bé de la patria.

La ambició personal no 's concilia ab los ideals republicans. Dintre del govern del poble pel poble, l' ambició personal es un sacrilegi.

P. K.

traballs, fassan gala

o próxim dissapte publicarem lo número extraordinari corresponent al mes de Mars. Ab tot lo que passa, tant en lo mercat monárquich, com en camp lo republicá, com en las esferas ahont peta la dinamita, no ha de faltarnos materia per que 's escriptors y 's artistas que 'ns favoreixen ab los seus

Tenim entés que 'ls partits republicans de Gracia tractan de portar á efecte un acte important que si arriba á realitzar-se será aprobat, aplaudit y secundat per la majoria dels republicans d' Espanya.

En lo districte de las Aforas vá demostrarse anys enrera com se conseguixen las victorias electorals republicanas: no será desagradable que allá mateix se demostrí ara com se manté la unió de tots los amants sincers de la República.

Uns jesuitas predicavan á Pontevedra, dirigint rabiosos atachs contra 'l liberalisme, y van excitar-se tant los ánimos, que la missió vá acabar á bofetadas y cops de pedra.

Lo secretari del govern civil vá tenir grans traballs per restablir l' ordre perturbat.

Crech que aquestas escenas escandalosas podrian evitarse fàcilment, posant en planta la lley de Carlos III, per la qual los jesuitas van ser expulsats del territori espanyol.

Me sembla que no hem de ser nosaltres més considerats ab ells de lo que vá serho aquell monarca absolut.

Quan á D. Práxedes tot se li desgavellava, en lo precis moment en que ja no podia aguantar més la declaració de la crisis, ha caygut malalt.

¡Home més desgraciad qu' ell ja no existeix á Espanya!

Perque ja no es desgracia rompres lo peroné, ni enmalaltir: la desgracia está en que tot hom creguí que tot aixó son maulas.

Ben clar ho expressava un diputat ministerial, quan deya:

—Desengányinse, senyors: lo portarém á enterrar

y encare hi haurá qui se 'n rigui pensant qu' es una broma de 'n Sagasta.

* *

Pero lo més sensible es qu' estant malalt aquest home estigui malalta la nació. Malalt ell, tot se paralisa. S' aplanan indefinidament las qüestions més importants; deixan de celebrarse consells de ministros; la política y l' administració quedan en l' ayre.

No sembla sino qu' Espanya entera s' haja encarnat en aquest home. En Sagasta pren *quina* y la nació també.

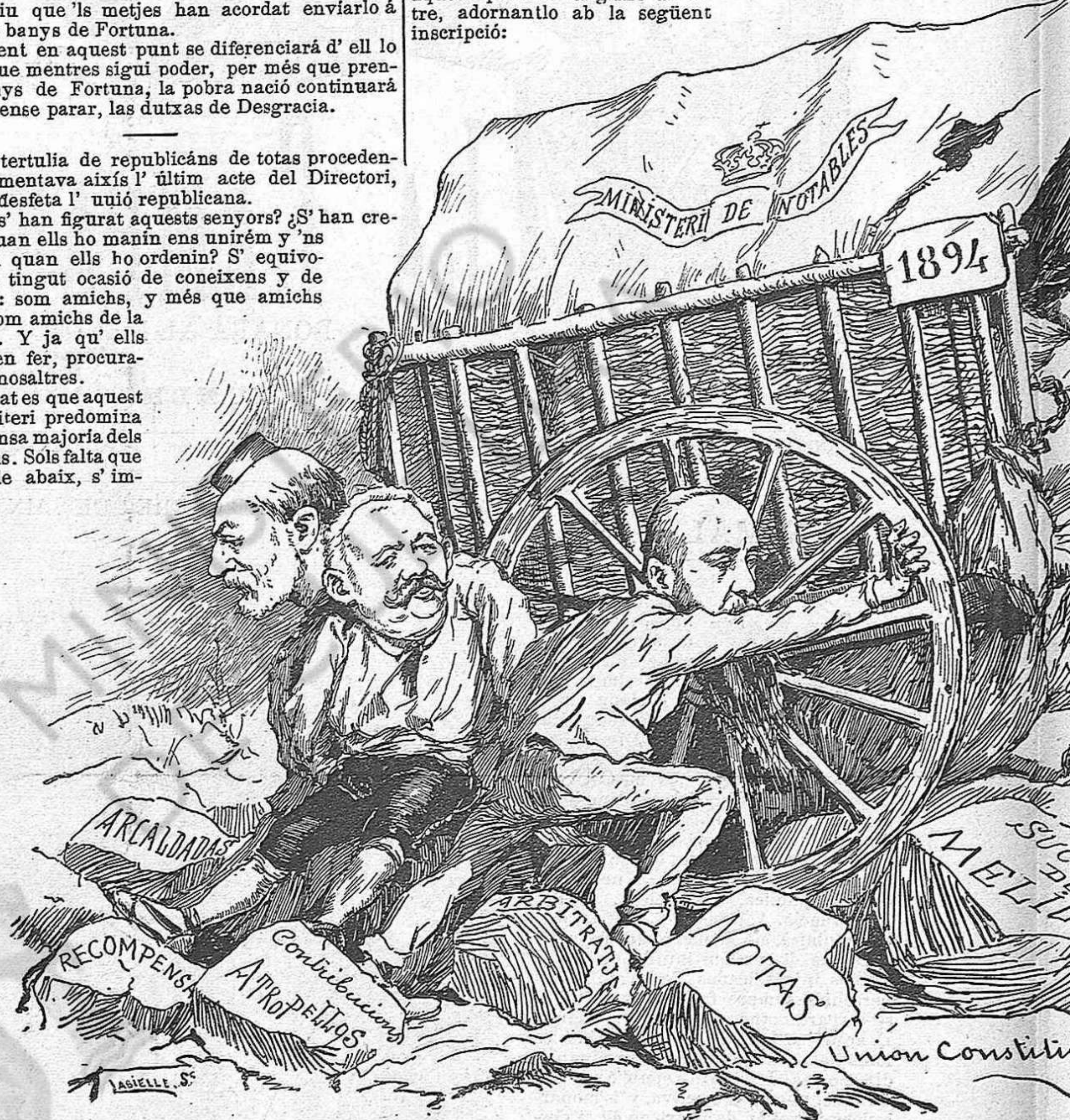
Ara 's diu que 'ls metjes han acordat enviarlo á pendre 'ls banys de Fortuna.

Unicament en aquest punt se diferenciará d' ell lo pais, perque mentres sigui poder, per més que prengui 'ls banys de Fortuna, la pobra nació continuarà prenent, sense parar, las dutxas de Desgracia.

En una tertulia de republicans de totas procedencias, se comentava aixís l' últim acte del Directori, declarant desfeta l' unió republicana.

—¿Qué s' han figurat aquests senyors? ¿S' han cregut que quan ells ho manin ens unirem y 'ns separarém quan ells ho ordenin? S' equivocan. Hem tingut ocasió de coneixens y de tractarnos: som amichs, y més que amichs mútuos, som amichs de la República. Y ja qu' ells no la saben fer, procurarem ferla nosaltres.

La veritat es que aquest mateix criteri predomina en la inmensa majoria dels republicans. Sols falta que l' opinió de abaix, s' im-

Per més qu' empenyin y suhin en tal camí s' han ficat,

posi als de dalt, com en los bons temps del período de la Revolució de Setembre. Y ja no seriam dignes de anomenarnos demócratas, si aixís no succehis.

Llegeixo:

«Al general Arolas li corresponia ascendir á mariscal de camp. Y efectivament, no l' ascendirán»
¡Aixó ray!

Si es de justicia, que fassa un acte d' energia ascendentse á sí mateix, com s' ascendia en Prim.

Y consti que 'l dia que s' ho proposí, no faltará qui l' ajudi.

Ara se sab que quan á la Cort del Sultán van veure al héroe de Calaf, que no 's distingeix per la seva estatura, ni pel seu aspecte, 'ls moros, aguantantse 'l riure, varen dir:

—¡Ay, pobre senyor! El Garnit no 'n té ni per una dent.

* *

Fins en aixó ha procedit lo govern ab desacert. Los moros haurian fet mes cas de un militar alt, gros, fornit y ab cara de pochs amichs.

Per tractar ab ells mes hauria servit, per exemple, 'l capitá Ariza que l' autor de la restauració borbónica. Si hi hagués anat d' embaixador l' intrépit capitá, ó bé ja tindriam á la butxaca 'ls quartos de la indem-

nisació, ó al maula de 'n Garnit encare li sortiria sanch del nas, del tremendo cop de puny que hi hauria rebut.

Las tropas de Melilla se proposan erigir un mausoleo per las victimas de l' última campanya.

Un cop posats, al costat de aquest podrian erigirne un altre, adornantlo ab la següent inscripció:

«AQUÍ DESCANSA L' HONRA D' ESPANYA.»

Aquesta ha sigut la primera víctima en aquells inconcebibles aconteixements.

Convenint enviar plechs urgents á Mazagán, vá disposarse que un barco de la esquadra emprengués lo viatge; pero 'l barco que 's trobava á Cádiz, no vá poder sortir... per falta de carbó.

Tal es l' estat de la nostra marina. Gastém millóns y mes millóns en barcos de guerra; pero aixís que 's necessitan no poden utilitzar-se, ni per servir de co-reus.

Desengányinse: cada dia son mes sabrosos y nutritius los fruyts que 'ns proporcionan los partits monárquichs.

Si en Martínez Campos se desespera en lo seu aislament, procuri consolarse considerant que tot lo que li passa es fill de la seva botarata.

Si es cert que las Repúblicas del Sud de América demanan la celebració de tractats de comers ab Espanya, molt haurém adelantat, cas que una bona inteligencia ab aquells paissos, acabi per realitzar-se.

Però ja veurán com los nostres governants deixan dormir l' assumpto.

Per ells Espanya no ha de tractar sino ab aquellas nacions que poden empobrir-la y arruinar-la.

EL PEDREGAL

La malaltia del tifus s'ha desenvolupat en aquests últims dies entre las tropas de Melilla.

No s'va deixar que lluyessin contra 'ls moros, en defensa de l'honra ultratjada de la patria, y 'l tifus se ceba en ells, sense honra ni profit de ningú.

Compadeixém de tot cor á las victimas dels desacerts del govern. ¡Quants remordiments pels ministres, si aquests fossen susceptibles de sentirlos.

que ó bé 'l carro s' estabella, ó 'l matxo mort reventat.

miat masóns, digué que no podia darse al difunt terra sagrada, mentres dos testimonis no declararessin que 'l difunt formava part de la Iglesia Católica. Complert aquest requisit, y havent-se contractat un enterro de segona classe, no hi assistí mes que un capellá ab la creu que serveix pels albats, y al arribar al lloch ahont se despedeix lo dol, murmurá una absoluta entre dents y fugí tan depressa com un gos ab un ós. Tots los presents s'escandalisaren de aquella falta de consideració y 'l home negre, volent donar una satisfacció al públich, s'enfilá al cubell mistich y etjegá una plática furibunda respecte á las ovellas que á l'hora postrera s'escuidan de rebre 'ls sagraments. No son per ser transcrits los comentaris á que ha donat lloch la conducta arbitraria del home negre.

Igalada.—Lo dimars próxim passat abmotiu d'entrar al gremi dels ensotatats un fill de aquesta població que, per cert, pera cantar sa primera missa casi casi necessitava un escambell pera arribar al altar, l'encarregat del sermó reglamentari, vá desferse contra tot lo qu'era ó semblava liberal y fins contra 'l Govern que 'ls manté. Entre altres *arreatadors* conceptes, digué que: «Liberal vol dir lladre y assesi» y que «'l Govern no 'ls donava més que una part molt petita de lo que 'ls hi havia robat.» Sobran los comentaris.

Torroella de Montgrí.—Al fill del nostre corresponal que anava á doctrina, l'ensotatat, seguint las excitacions dels escolans que li deyan que no 'l deixés combregar, vá embestirlo á solas en la sagristia, vá comensar preguntantli á quantas casas repartia la CAMPANA y no

LO BANQUETE EN PROYECTE

s'vosté l'acreditat fondista don Fulano de....

—Si senyors, per servirlos.
—Nosaltres som una comissió d'oficials del exércit, que venim per un dinar.

—Seguin: d'aquí mitj hora estaré á punt. Comensin á menjar olivetas.

—¡Oh! No 'ns enteném. Se tracta d'un banquet que volém oferir al senyor Martínez Campos quan torni d'África.

—¡Ah! Aixó es diferent: no toquin cap oliva donchs per ara. Diguin.

—Veurá la nostra idea. Nosaltres hem estat ab don Arseni á Melilla....

—¿Han combatut á las sévas ordres?...

—Combatut... combatut... no pot dirse, en rigor; pero pel cas es igual. Hem sigut subordinats seus, hem vist lo seu comportament heroych, hem admirat la seva táctica y la seva estrategia.... y volém donarli una proba del nostre entusiasma y respectuos carinyo....

—¡Carinyo!... Y la proba aquesta, li donarán convidantlo... No 'm sembla mal. ¿Cóm pensan arreglarho vostés?

—Per parlar d'aixó venim. Lo banquet ha de ser vistós, ben servit, digne d'ell y de nosaltres.... pero ha de resultar económic. Los oficials espanyols no están per gastos: los cambis de guarnició, modificaciones en l'uniforme y tacanyerías del govern se 'ns ho menjan tot. Convé donchs que 'l tiberi *vesteiri* y sigui al mateix temps barato.

—L'art culinari, senyors meus, es com la goma elástica: s'estira y s'arrolla á voluntat de qui 'l maneja. ¿Volen quedar bé? ¿Quedarán bé? ¿Desitjan gastar poch? ¿Poch gastarán!

—¿Li sembla si ab... vuyt pessetes per barba n'hi ha prou?

—¡Ja ho crech!... Ab vuyt pessetas.... los puch donar ben bé cuberts de duro y mitj.

—¿Combiném lo menú?

—Anava á proposals'ho. Es necessari que 'l banquet tingui cert sabor, carácter militar, barnís bélich.... ¿no 'ls sembla?

—Perfectament. ¿Qué 'ns donará?

—Primer, *arrós*. ¡Quina alegoria! ¿eh? Com á comensament es lo més indicat. Aquest arrós será l'imatge del que alguns han trobat en los preparatius de la campanya.

—Va bé: endavant.

—Segon plat: bunyols de datil á la generala.

—Tercer.

—Gallina....

—¡No! ¡Aixó si que no!... Es inútil refrescar recorts dolorosos.... Retiri aixó de gallina.

—Hi posaré *guatillas*, donchs. Durant aquests últims temps n'han arribat moltes d'África y n'tenim provisió: *guatillas* á la melillana....

—Plat quart.

—Peix: llusos y burrets, molt frescos y ben preparats. Y 'ls advertixo que tant los burrets com los llusos son espanyols.... ¡Res de vianda extranjera.

—Quint.

—Estofat, un estofat de primera que se 'n lleparán los dits; aixó, si, m'han de prestá 'l seu concurs per aquest plat.

—¿Cóm?

—M'han de proporcionar lo lorer.

—¡Bo! ¿d'ahont vol que 'l treguem?

—¿Qué no n'han portat de Melilla?

—¿Nosaltres?... Vam anarhi realment á buscarne; pero hem tornat sense. Pósin'hi del seu....

—¡Impossible! ¿Un dinar militar, ab llores civils? ¡quin ab-surdo!....

—Y donchs! ¿cóm s'arregla aixó?

—S'ha de suprimir l'estofat.

—Bueno; suprimexil: fet y fet, bastant ens en han donat moralment, allá al Africa.

—En lloch d'estofat hi posaré.... *anyell* á la reservista....

—Magnífich. ¿Qué més?

—Res més; perque de *gelats*.... suposo que tots vostés hi vindrán prou.

—Y en quant al beure?

—¡Ah!... En quant al beure.... beuran á galet.

FANTÁSTICH.

ESPUINAS

«Instruccions á don Arseni, per quan lo rebí 'l Sultan.»
«Instruccions sobre 'ls agravis.»
«Instruccions respecte als rals.»
«Novas instruccions diumenje....»
«Altras instruccions dimars....»
Si ara ab aixó 'l de Sagunto no 'ns torna *instruít* ¡ni may!

En lo mon de la política avuy ja no s' diu alló de:—*Si Deu vol*.... Semblant frasse s'ha quedat fora de joch. Los diputats, los ministres; los caps de partit, tothom al formulá algun projecte, diu:—*Si don Emilio ho vol!*

Espanyols *estar* gallinas, moros se 'ns *estar* rifant, Andalusia *estar* pobre, Navarra *estar* bastant mal. Tot *estar* cubert de núvols, tot *estar* embolicat y per desembolicarho casi casi també *es-tart*.

Ara din lo govern que fins al primer de Abril no hi ha que pensar ab la reunió de las Corts.

¡Las Corts seqüestradas per un govern que blasona de liberal! ¡Y 'l país ho consent! ¡Y ningú protesta!

¡Y 'l esperit públich tan esbravat com sempre!... ¡Ah!... ¿Qui será que 'ns tregui de aquesta situació tant depriment? Aixó ja es més que la mort: es la descomposició.

CARTAS DE FORA.—Gavá.—L'altre dia vá anar una dona á confessarse, y per haver declarat que no tenia butlla y no haver volgut prometre que la compraria, 'l confés se negá á darli l'absolució: pero després, tement lo paper ridícul que acabava de fer, volia que combregués negantse la dona á ferho, en rahó de no haver volgut absóldrela.

Sant Felú de Torelló.—Fa algunas setmanas unas pobres donas anaren á la iglesia á fer las sévas oracions, y la que cuida de las cadiras, las increpá de mala manera, sens dupte perque no havían fet ús dels assientos que 's llogan en la casa de Déu. Cinch setmanas després lo jutje las enviá á buscar, rebentlas en una sala ahont hi havia dos billars, bolas y palos, y sense permetre que diguessin una paraula las aturdi á crits. Si de alguna cosa eran culpables (per que no las rebia al jutjat en presencia de las sévas acusadoras, permetentlas lo dret de defensa? Per mes que 'l jutje digni que ara ja las autoritats no son com en aquell temps, lo dret de defensa no s'nega á ningú, ni avuy, ni may.

Esparraguera.—Lo dia 21 del corrent morí D. Joan Cairol Fontanals persona molt estimada en la població. L'home negre qu'estaria de mal humor, sens dupte per haver so-

podentne treure l'aygua clara, tot era dirli que 'l llegir lo nostre periódich es un gran pecat. En Joan Petit, que aixis 's anomena aquest trunfo, podria cuidarse del seu negoci sense fiarse en lo dels altres que per res li demanan.

Vilafranca del Panadés.—Continuan las hassanyas del alcalde Mascaró (a) Bobo. Dilluns passat enviá un ofici á cada regidor invitantlo á assistir á las quaranta horas; y al dimars següent, en la sessió, després de llegirse 'ls oficis rebuts y sense entrar en lo despaig ordinari, l'alsá, deixant als regidors ab un pam de nás. Y es curiós que al abandonar lo saló se deixava la capa: tal era la pressa que duya per anar á veure alséu conceller, qu'es un advocat jove aspirant á Diputat. Aquests descuits son freqüents en ell. Un altre dia 's descuidava 'l barret, de modo que si no arriban á avisarlo, surt al carrer sense res al cap. Vingué 'l moment de las quaranta horas y trobantse sol invitá á quatre amichs que l'acompanyessin, entre 'ls quals s'hi contava un ex-comandant de milicia, qu'en la última guerra carlista quan sortia de uniforme semblava una quincalleria ab una trentena de creus ó medallas que hi duya penjadas. Un cop á la iglesia, 'l Bobo no feya mes que badallar y pesar figas. Per últim, al sortir, ja tenia previnguts quatre serenos que ab atxes encesas l'acompanyaren á la casa de la vila entre las riallas del públich que no deixa de trobar xocant, que un advocat xitxarelló fassa ballar com vulga á tot un arcalde de R. O., que mes que un arcalde fins ara sembla una ventalla.

Los beyatos organisan una pelegrinació per aná á saludá al papa y veure un xiquet de mon. La idea es santa y laudable: val inés que fassin aixó, que no pas que alsin partidas com han fet molts altres cops.

Segons opinió dels moros, las cosas d' Africa están d' un modo, que potsé encara «la pólvora parlará.» ¡No hi ha cuydado que parli! ¿Que no veuen que en tot cas en Moret li taparia la boca... ab papers mullats?

En Sagasta está un xich grave... En Sagasta ja está bó... Ara ha tornat á recaure... Ara ha millorat un poch... Ara... ¡Si va durant gayre aquest mareig enfadós los qu' estarém mals de veras serém tots los espanyols!

No fa molt, l' artilleria va dá un banquet hasta allá, y l' infanteria al véuren ne doná un' altre al instant. Hi ha qui diu que aixó fomentan certs elements, per baix má... ¿Qui deuré ser?... ¡Com no siguin los amos de restaurants!...

Telégrama de Marruecos: «Sultán ha entregat diners; vint milions de pessetas «en unsas de Carlos ters. «Lo senyor Martinez Campos en aqueix instant las reb...» (Hi ha que advertir que 'l telégrama es del 30 de Febrer.)

Diuenje aquí á Barcelona hi hagué gran consternació, promoventse corredissas en una pila de llochs «¡Una bomba!—deya 'l públich: ¡Una bomba!... ¿Ahont? ¿ahont? Y en efecte era una bomba, pero era la de 'n Budoy.

C. Gumá

IMPRESIONS SOBRE 'LS ANARQUISTAS

La opinió pública á Londres está tan sobreexcitada contra 'ls terroristas, que uns incendis ocorreguts en uns grans magatzems de blat, tal vegada casualment, s' atribueixen casi per tothom als anarquistas. Gent de totes classes, y 'ls mateixos obrers reclaman l' expulsió de aquests sectaris perillosos, del territori anglés.

Al club autonomista ahont solen reunirse 'ls procedents del extranger, s' ha rebut un anónim, amenant ferlo volar, al primer atentat que 's torni á cometre.

L' enterro de Bourdin, qu' es l' anarquista que morí á Greenwich per haverli reventat la bomba que portava á sobre, tingué d' efectuar-se protegit per la policia. Una gran multitud insultá als anarquistas que formavan part del corteig, y s' hauria llensat contra ells, passant á vias de fet, de no haverho impedit la policia.

En aquest moviment anti-anarquista hi prenen part los mateixos obrers, comprenent que 'ls pitjors enemichs de la seva causa son los que apelan al terror, suscitant l' animadversió de totes las personas honradas.

Respecte á Henry, ha confessat altres delictes per ell mateix comesos anteriorment. Espontáneament ha declarat qu' ell havia sigut lo constructor de la bomba colocada en las oficinas de Carmaux, que al ser trasladada al Comissariat de policia reventá, causant no pocas desgracias. També s' ha declarat autor de l' explosió ocorreguda temps atrás en lo carrer de Enfants perdus.

Encare qu' en un principi 's creya que deya aixó al objecte de lliurar de responsabilitat á altres companys, las investigacions practicadas semblan confirmar l' exactitut de las sevas declaraciones.

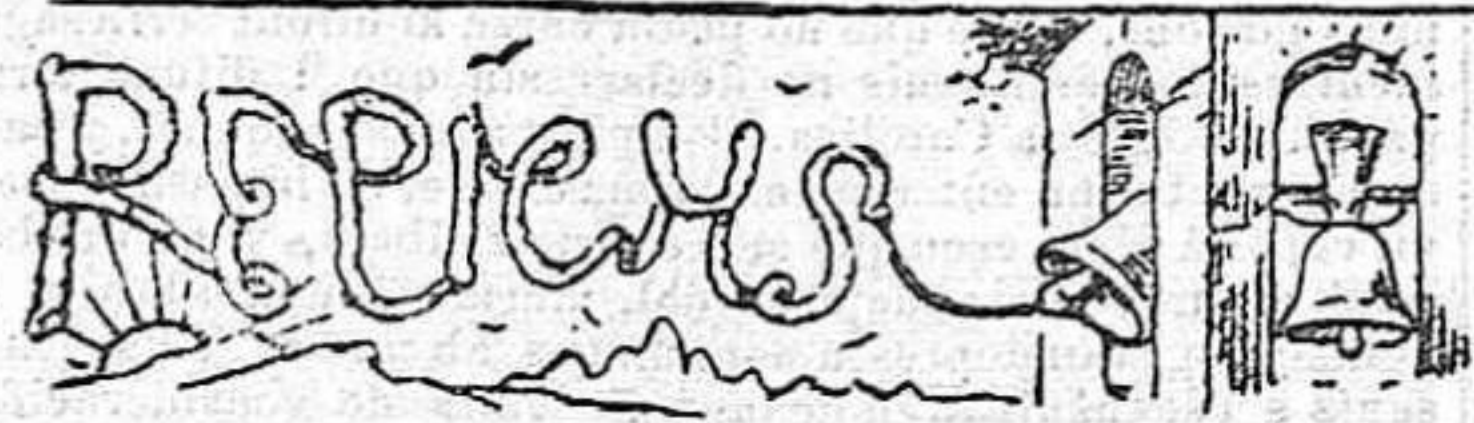
Finalment vá designar lo siti de la casa de sa mare ahont tenia amagats alguns documents importants, y haventse practicat un detingut registre, van ser trobats en lo siti indicat.

En vista de aixó s' espera fundadament que farà novas revelacions, que han de ajudar moltíssim á descubrir los fils mes amagats de la trama terrorista.

A cambi de que 'l tractin bé en la presó ahont se troba detingut, evitantse 'l régimen general á que quedan subjectes los demés presos, Henry 's mostra sumament comunicatiu y dona cada dia nous detalls de molta importancia.

Publiquém avuy dibuixos de la casa de dispesas de Paris, ahont vá ocorre una de las ultimas explosions, que relatarem en lo passat número. Los dibuixos son auténtichs, segons croquis presos en lo mateix lloch de la explosió.

J.

ab quin entussiasme s' han presos los ensotanats lo de la pelegrinació obrera á Roma!

Per totes las iglesias se fan prédicas, y no bastant aquesta propaganda activa, acuden capellans propagandistas á agitar los centros industrials, imitant lo que feren los republicans en temps de la Revolució de Setembre.

Avuy s' emplean per una pelegrinació, de la mateixa manera que un altre dia podrán emplearse per un alsament.

Apart de aixó ja han sortit los anuncis fixant las condicions del viatge.

Hi haurá obrers de primera classe, de segona y de tercera. Hi haurá ademés pelegrins maritims y pelegrins terrestres, ó com si diguessim expedicions de remats per barco y per carril.

S' ha disposat ademés que 'ls pelegrins portin pintada al pit una creu de disint color, segons la provincia de que procedeixin. La creu es la marca del bé. Y ademés servirá perque 'ls pelegrins alegres y susceptibles de sentir las tentacions del mal esperit, no 's descarrihin per los trenca-colls de Roma.

De totes maneres no seria mal obsequiar als pelegrins creuhats ab un pendó especial, que portés brodat per únic lema, un conegut adagi popular.

¿Saben quin? Aquell que diu: «Darrera de la creu lo diable.»

Los dias passen, la Joana balla y l' héroe de Sagunto, per no ser menos, balla també. Es á dir, ell, en rigor no balla; lo que hi ha es que 'l fan ballar. Lo Garnit l' ha prés pel seu compte, y «¡alsa minyó, girala y vóltala.»

Lo més sensible es que ab un treball tan llarch y laboriós, corre perill d' esmolarhi l' uniforme. En aquest cas no tindrà més remey que comprarse roba á Marrakeix, y al regressar á Espanya tornarà vestit de moro, ab turbán, jaique y calsas amplas.

Las calsas en lo que més lo caracterizará. Desde ara li anticipo la següent copla:

Procura ¡oh poble espanyol! no darli més embaixadas; que se n' hi vá fet un héroe y 'm torna fet un calsassas.

D. Emilio continua intervenint directament en las mesquindats y petitesseas de la política monárquica. Ell diu quin ministre s' ha de quedar y quin ha de sortir: ell senyala á qui s' ha de nombrar y á qui s' ha de deixar en terra.

L' home que no volia ficarse en política, resulta que 's tira de cap en lo que la política té de més lleig y miserable.

Ja qu' encare es diputat, seria curiós saber com s' ho faria per explicar la seva conducta.

A no ser que digués: «Senyors: després de haverme dedicat durant tan temps á embafar als republicans, es molt just que ara 'm dediqui á embafar als monárquichs.

¿Quin será 'l dia que s' embafi á si mateix?

Ja tenim al marqués de Mariano elegit jefe del partit fusionista de la provincia de Tarragona. No fá encare tres anys qu' era conservador, militant á las ordres de D. Antón; avuy en cambi es fusionista, y jefe de provincia per anyadidura.

Esperém á veure 'ls resultats de aquest nomenament, en una provincia tan terriblement perturbada.

Si com tot ho fa preveure, 'ls seus correligionaris tarragonins acaban per ferlo tornar mico, ningú més felís qu' ell.

Aixís podrà enriqueir ab la seva individualitat, la notable colecció zoológica, qu' es l' adorno principal de la seva finca de Montbrío.

Los moros del Riff que s' han fet més célebres hostilitant als espanyols, diu que s' han contractat ab un empresari, al objecte de recorre 'ls circuls més importants d' Europa, ahont correrán la pólvora.

¿Y nosaltres no fem res? Jo crech que valdria la pena de ferlos la competencia.

¿Preguntan de quina manera? Reorganisant l' exercit de Melilla y anant pel mon dihent missas de campanya.

Sembla que D. Emilio intenta desautorisar al Comité provincial de Madrid, empenyat en reorganisar al partit possibilista.

Aixís els pagarà totes las consideracions qu' encare demostran tenir per la seva persona.

Després de tot, D. Emilio, pot dir que la bandera possibilista era seva y de ningú més. Y si li preguntan que n' ha fet, podrá respondre: «Draps de cuyna per aixugar los plats de la taula dels monárquichs.

Diu que 'ls riffenyos tornan á comprar armas y municions en gran escala.

Diuen ademés que pretenen aixecar dotze forts en la seva jurisdicció.

Se comprén qu' estigan tan envalentonats y tan farrencos. Al pensar ab los procediments del héroe de Sagunto, deuben dir al moro de las orellas talladas:

«Amadi: fes trincar las butzacas. Y al sentir aquell trinch ¿qui no es valent?»

Las armas generals han celebrat un ápat, en contraposició al celebrat per las armas especials. No vá haverhi brindis perque 'l govern no 'ls vá permetre.

Avuy l' exercit monárquich fá l' ofici del burgés: ¿saben qu' es aquest ofici? Menjá y beure y no... dir res.

Diuen personas qu' están en situació de saberho, qu' encare que 'l Sultán prometí donar tot lo que se li reclama, lo difícil després, será que compleixi lo que prometí.

Aixís si no dona 'ls naps que se li relaman, sempre podrém dir: «N' hem arrancat un bon nap.

A LO INTERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Hos-pi-tal.
2.ª MUDANSA.—Nau—Nou—Niu—Nou.
3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La Dida—Or—Ell.
4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Noruega.
5.ª GEROGLIFICH.—Per pastas los fideuhés.

Han endevinat totes las soluciones los ciutadans J. de N. y Un de Montbrío; n' han endevinadas 4; Pep Oliaire, Narcis Belluga, Un Ex-ensotanat, Tomás Tremolins y Noy de Sans; B. Cassa-Aranyas y P. M. T. 2; D. Farreras y S. y Noy de Fora; y 1 no més, Ll. Real, J. Xarrapeta y un Farolero.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans R. Salvat, Un T jerindi, Grecia, A. P.ats S. Badalona, Un Pobre barber de V., Un Turrids, Dolores Paciencia, Pepet del Traviá, F. Barba, S. S. Esquellot, J. Llitorra, A. Reir y J. Sedalec, Matias Menau, Nen Isidro, Fulano de tal, F. Parera, F. Padró, J. Viua y M., Peus de Puça, Un de la Mussaa, Candí de Sena, V. Roig y V. y Un que tot ho xerra: «Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa. Ciutadans D. Farreras y S., Cassa-aranyas, Anónim, Peret del Bern, Weber, S. Nas F., J. Redondó, J. F. Durban, Parrondo, J. Bové y Arginon, Cantor de Catalunya, Noy de Sans, J. Campanyá y Colomer, Un Guerritista, B. Roig y B., Nen Isidro, B. V. y G., F. Carreras P., Mariano de Gracia, Pau Clariana, Rey Nano, J. Cora, Aguilera, J. de la Cruz, Esquellot, B. Selas Lloret, Jumeña, Felix Cusiné, M. C. V., Empayta boyuas y F. Bernadés.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá V. E. (Conesa): Envihi datos fijos y sense tants punts suspensius.—Bernadés: No pot anar: está mal versificada.—J. V.: Los dibujos no 'ns serveixen.—Enrich: Idem.—Lluís Salvador: Vá bé.—Serpa-Ciscó: Es molt groller.—Japet de l' Orga: Ho publicarém.—Chelin: No vá.—J. Pont y España: Si no recordem mal ja ho havia enviat: ho trobém algo insustancial.—N. Maristany: Aquesta classe de problemas no 'ls considerém prou á propósito pera la nostra publicació.—Onabrú Sagatrap: Está bé, pero moltas de aquellas frasses son ja sumament conegudas.—M. Biblils: Enterats.—J. Mallot: Es fluyet.—J. E. (Suria): Lo que diu 'l d: aquí ho diuen tots: per lo tant sent una cosa tan general, no val la pena de mencionarlo.—J. Gollerichs Está mal versificat, y per consegüent no 'ns serveix.—Un antiguo suscriptor Ho tindrém present.—Un Manso: La poesia de vosté es molt fosca.—Escaler: En l' article hi falta precissió.—Ll. Salvador: Está bastant bé.—Follet: Está bé y gracias.—A. Ferrer y F.: Seria millor denunciarlo á las autoritats directament.—S. Bonavia: Los versos no 'ns vant y la xarada vé sense solució.—M. Pedrol: No pot ser.—J. P.: Vosté respon de aquests fets: Será precis que 'ns ho digui, dat lo seu carácter de gravetat.—Baldri Quirimboll: No va prou bé.—E. Sunyé: Aquesta setmana no ha estat prou felís: apart de la xarada, lo demés no 'ns serveix.—P. X.: Lo sonet ens sembla haverlo vist en algun altre puesto.—J. Bue Ventura: Vá bé.—F. Llenas: Idem. y moltas gracias.—E. Sala Planas S' rveixis passar per la llibrería de López y se li dará la resposta

Lo próxim dissapte día 10

GRAN NÚMERO EXTRAORDINARI DE

LA CAMPANA DE GRACIA

8 planas 10 céntims

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA

